

[Krag.]

skal lykkes at holde den nødvendige Arbejdskraft ude paa Landet ved Arbejdet paa Danmarks Jord.

Jeg maa spørge: Agter de Herrer ikke, belært af Erfaringen, at føre en lem-fældigere Importforbuds- og Reguleringspolitik for dog at holde det Prisniveau, som i saa høj Grad paavirkes af en Lovgivning som den, der her er stillet Forslag om, nede i et naturligt Plan? Agter den ikke over for hele dette Problem at stille sig paa en saadan Maade, at Importerhvervenes Handel og Omsætning kan faa friere Hænder, ikke mindst hvad Omsætningen af Færdigvarer angaar, saa de derigennem kan blive i Stand til at holde deres Arbejdstab og eventuelt ogsaa forøge denne, idet jo ogsaa Beskæftigelsesgraden i høj Grad trues ved de Foranstaltninger, som her kræves truffet?

Thi hvis dette ikke sker, saa kan jeg spaa den højtærede Statsminister, at saa vil det med Hensyn til Beskæftigelsesmulighederne i dette Land gaa ganske modsat det, som den højtærede Statsminister i Gaar forkyndte, da han sagde, at ved den Lovgivning, der her er Tale om, vilde Arbejdsløsheden formindskes; saa vil man netop igennem den Svækkelse af Erhvervene, som et højere Løniveau betyder, øge denne Arbejdsløshed.

Derfor mener jeg, at Statsstyret gaar ind i et alvorligt Ansvar gennem denne Lovgivning over for Produktion og Omsætning og egentlig ogsaa over for Konsekvenserne, hvis der skal være Mening i Tingene. Og disse Konsekvenser er ganske overordentlig betænkelige. Naar man ser Sagen i sin Helhed og ser paa dens Virkninger helt til Bunds, saa betyder det, at man øger Byrderne ogsaa for Arbejderbefolkningen som for hele Samfundet og, som sagt, øger de sikre og sørgelige Følger, som Arbejdsløsheden altid medfører.

Men denne Lovgivning vilde jo faa endnu videre Konsekvenser, som jeg allerede har nævnt. Bølgeringene vil brede sig ud over alle Omraader, hvor Lønproblemer i det hele taget eksisterer. Hvilken Lønforhøjelse vil ikke en saadan Lovgivning faa som sin selvfølgelig Konsekvens for Stat og Kommune over for de Tusinder af løse Arbejdere, som dér er beskæftiget? Og hvad vil det komme til at betyde for Skattestrykket? Ja, derom vil de Herrer slet ikke kunne være i Tvivl.

Og saa kommer hertil over for kommende Situationer af lignende Art de Virkninger, som Gennemførelsen af dette Lov-

forslag vil faa paa Mæglingsinstitutionens Autoritet. Jeg indrømmer, at denne Autoritet er et meget skrøbeligt Glar. Men jeg mener, som jeg har nævnt, at de, der har haft Glaret i Hænde, i den foreliggende Situation ikke har behandlet det med den Varsomhed, som var fornøden.

Men her staar man over for Følgerne af, at man ikke har villet laane Øre til, at Forligsinstitutionen i sin nuværende Form er ganske forældet. Var den Lovgivning blevet gennemført, som vi fra Venstres Side stillede Forslag om i 1927, hvorved vi vilde forvandle Forligsinstitutionen, Mæglingsinstitutionen, til en Institution, der fik den Opgave, naar Arbejdsstrid var inde, at undersøge Erhvervenes Produktionsvilkaar og Bærekraft og derefter uafhængig af, hvad der blev tilbudt, eller hvad der krævedes, at afgive sit Skøn over, hvad der kunde tillades, uden at nedbryde de vedkommende Erhvervs Muligheder — var man dengang gaaet med til en saadan Lovgivning, ja, saa kunde en Optræden som den, der i denne Situation er udvist fra Mæglingsinstitutionens Side, forsvares, saa kunde Præmisserne maaske være skrevet saaledes, som de er skrevet nu, og Konklusionen kunde være draget, som den nu er draget, saa kunde man være berettiget til at gaa videre paa dette eller hint Omraade, end den krævende Part havde forlangt, hvad nu efter min Mening med den Opgave, som Forligsinstitutionen er stillet over for, ikke kan være den tilladt, og saa var Forligsinstitutionens Resultat af denne Undersøgelse fremtraadt med en ganske anden Autoritet over for Erhvervene, fordi den var bygget paa en virkelig Sagkundskab, end Tilfældet nu kan være for Mæglingsforslagets Vedkommende.

Set med liberale Øjne staar vi altsaa i Dag ved den onde Følge af hele den økonomiske Politik, der er ført i disse Aar, en Politik, som er knæsat af Organisationsmagten, fremtvunget af Fagforbundene og gennemført af den høje Regering. Vi gik forleden ved Behandlingen af Banksagen et stort Skridt frem mod et af Socialismens meget betydelige Maal: Socialiseringen af vort Bankvæsen, og Regeringen kræver i Dag, at Rigsdagen skal gøre et nyt og endnu farligere Skridt end de tidligere, som gennem Valutacentralen er gjort, et Skridt frem mod Erhvervenes Socialisering, ved at kræve Lønniveauet lagt efter Statsdiktat i en Højde, som man ikke har nogen som helst Sikkerhed for, Erhvervene kan bære.

Nu vil man maaske sige, at det, at Lovgivningsmagten griber ind i disse Forhold,